

Arrest

nr. 86 692 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 6 april 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, S.B., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent geboren in Tbilisi (Georgië) waar u ook woont. U bent getrouwd met M.K. (...) (...) met wie u twee minderjarige kinderen heeft: G.B. (...) (...) en A.-M. B. (...).

Van januari 2009 tot maart 2009 neemt u deel aan betogingen van de politieke oppositie in uw land, meer bepaald aan die van Democratic Unified Georgia van Nino Burdjanadze.

Op 15 maart 2009 wordt u tijdens een betoging voor het politiekantoor in Tbilisi geslagen door de politie en meegenomen. De politie eist van u dat u doorgeeft wie binnen de partij van Burdjanadze wapens binnensmokkelt. Pas de volgende ochtend wordt u vrijgelaten.

Op het einde van maart 2009 wordt u door de politie meegenomen van uw wijk naar Khvira, waar u erg geslagen wordt. U raakt bewusteloos en komt pas bij in het ziekenhuis, waar uw vrouw u verschillende keren zal bezoeken.

Na 15 maart 2009 beginnen ook de bedreigingen aan uw adres vanwege de politie. Zo wordt u op straat vaak aangesproken en gezegd te stoppen met deel te nemen aan demonstraties. Ook komt de politie soms naar u thuis om te controleren wat u doet. Éénmaal bent u zelf thuis, de andere keren niet. Uw vrouw wordt ook door de politie bedreigd.

Uiteindelijk verlaat u Georgië op 12 december 2009. Een vriend brengt u samen met uw vrouw naar Yerevan (Armenië). Daar vliegen jullie met valse paspoorten naar Minsk (Wit-Rusland), waar u tot 4 januari 2010 blijft. Dan reizen jullie met een autobus via Polen naar België waar jullie op 7 januari 2010 aankomen en diezelfde dag asiel aanvragen.

Op 20 november 2010 wordt uw dochter A.-M. (...) in België geboren.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele huwelijksakte, de originele geboorteakte van uw zoon, uw originele interne Georgische identiteitskaart en uw originele geboorteakte.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, S.B., luidt als volgt:

“Bij een eventuele terugkeer naar Georgië vreest u dat de politie u zal slaan, arresteren of zelfs vermoorden omdat u naar politieke demonstraties ging van de partij van Nino Burdjanadze (CGVS p. 5).

Na een grondige analyse van uw verklaringen echter blijken daarin een heel aantal tegenstrijdigheden te vinden waardoor het Commissariaat-generaal geen enkel geloof meer kan hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste verklaart u dat u deelnam aan een betoging op 15 maart 2009 voor het politiekantoor van Tbilisi om te protesteren tegen de arrestatie van twee mensen van uw partij.

Deze betoging, volgens u georganiseerd door Nino Burdjanadze, zou tweeduizend mensen geteld hebben. U verklaart niet te weten wie die twee personen waren; u denkt bovendien dat het ging om de kinderen van twee partijleden. U verklaart dat die twee personen gearresteerd waren op de dag van de betoging, nl. 15 maart 2009, maar waarom weet u niet. U verklaart dat u die dag slagen kreeg van de politie en een nacht werd vastgehouden en dat uw problemen met de politie vanaf dan begonnen (i.e. een tweede vasthouding eind maart 2009, invallen in uw huis en bedreigingen op straat door de politie). U verklaart na deze demonstratie in maart nooit meer deelgenomen te hebben aan politieke betogingen omdat u bang was (CGVS p. 6-7).

Verschillende bronnen, vermeld in de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, maken echter geen enkele melding van dergelijke betoging op 15 maart 2009.

Op die dag was er wel een algemene betoging, uitgaande van een aantal niet-gouvernementele en andere publieke organisaties, om te protesteren tegen het regime van president Saakashvili. Later, vanaf eind maart-begin april 2009, begonnen ook de politieke oppositiepartijen met (grootschalige) betogingen tegen het toen heersende regime, die eind mei 2009 uitmondde in een gewelddadig treffen tussen de politie en de betogers.

Aan de andere kant maakt de informatie melding van een betoging aan het politiekantoor van Tbilisi om de vrijlating van een aantal opposanten te eisen die kort daarvoor gearresteerd waren (die demonstratie werd hardhandig neergeslagen door de politie), maar die vond plaats op 15 juni 2009.

Uw verklaringen komen dus geenszins overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Als u hierop gewezen wordt, blijft u echter bij uw versie van de feiten (CGVS p. 10), waarmee u nog steeds geen verklaring geeft voor deze flagrante ongerijmdheden. Bijgevolg kan geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas. Bovendien kan van u - indien uw problemen werkelijk zouden begonnen zijn door uw deelname aan de betoging naar aanleiding van de arrestatie van twee leden van uw partij (CGVS p. 6) – redelijkerwijs verwacht worden dat u weet wie de personen waren die gearresteerd waren en wat de reden daarvoor was. Hierin slaagt u echter niet.

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op substantiële wijze ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden in uw verklaringen en die van uw vrouw over de door u aangehaalde gebeurtenissen.

Zo verklaart u dat u geslagen werd door de politie op de betoging van 15 maart 2009, dat u de volgende morgen thuiskwam en uw vrouw daar terugzag. U verklaart dat u wel uiterlijke fysieke verwondingen had maar dat u niet naar een dokter of ziekenhuis ging; u verklaarde dat u die wonden door niemand liet verzorgen en dat u geen enkele medische hulp nodig had (CGVS p. 8).

Uw vrouw daarentegen verklaart dat u op dat moment werd verzorgd door een verpleegster van de polikliniek die bij u thuis kwam toen u een week thuisbleef na uw arrestatie (CGVS vrouw p. 4-5).

Hiermee geconfronteerd, blijft zij bij haar versie van de feiten en verklaart ze dat u het zich misschien niet meer herinnert.

Daarnaast verklaart u dat u eind maart 2009 door agenten werd meegenomen en geslagen, dat u weer bij bewustzijn kwam in een ziekenhuis in Tbilisi en dat uw vrouw op dat moment in het ziekenhuis was bij u. U verklaart dat uw vrouw u kwam bezoeken in het ziekenhuis, waar u 10 à 15 dagen bleef (CGVS p. 8-9).

Uw vrouw echter verklaart dat u pas in december 2009 geslagen werd en zo in het ziekenhuis in Tbilisi belandde en dat zij u nooit bezocht heeft omdat zij op dat moment reeds bij haar ouders in het dorp Akhmeta was. Ze ging niet naar Tbilisi omdat het te gevaarlijk was (CGVS vrouw p. 5).

Dit verschil in verklaringen wijt uw vrouw aan het feit dat uw hoofd niet in orde zou zijn en dat u medicatie neemt (CGVS vrouw p. 5).

Ook verklaart u dat u uw vrouw vertelde dat de politie wou dat u hen informeerde over de eventuele aanwezigheid van wapens binnen uw partij; u deed dat nadat u voor het eerst slagen had gekregen (i.e. 15 maart 2009) (CGVS p. 10). Uw vrouw daarentegen verklaart dat de politie van u wou dat u hen informatie over uw partij zou doorgeven maar dat u haar nooit verteld heeft wat voor informatie ze precies wilden (CGVS vrouw p. 6).

Met haar verklaring 'hij vertelde me dat als hij niet zou samenwerken met hen, ze hem zouden beschuldigen van het houden van wapens' lijkt ze echter enkel haar eerdere verklaringen te willen goedpraten; hiermee legt ze immers nog steeds geen gelijklopende verklaringen af als u in verband met welke informatie precies de politie van u eiste.

Verder verklaart u dat u na de demonstratie van 15 maart 2009 niet meer deelgenomen heeft aan politieke demonstraties omdat u al bang was (CGVS p. 7).

Uw vrouw echter verklaart dat u ook nog op 15 juni 2009 aanwezig was op een demonstratie van Nino Burdjanadze (CGVS vrouw p. 5). Hiermee geconfronteerd, blijft zij bij haar versie van de feiten (CGVS vrouw p. 6).

Daarnaast verklaart u dat de politie nog 3-4 keer bij u thuis langskwam, maar dat u toen maar één keer zelf thuis aanwezig was, alleen. De politie kwam toen naar uw eigen zeggen niet binnen maar controleerde gewoon of u thuis was of niet (CGVS p. 7 & p. 9). Uw vrouw echter verklaart dat de politie op een bepaald moment bij u thuis binnenviel toen zowel u als zij er waren en dat u met de politie sprak in een kamer waar zij zelf niet bij was; uw vrouw bevond zich op dat moment in een andere kamer (CGVS vrouw p. 6).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, schudt uw vrouw enkel van nee zonder daarmee een afdoende uitleg te geven (CGVS vrouw p. 6).

Ten slotte verklaart u dat uw vrouw u vertelde dat de politie haar zowel aan de deur thuis als op straat bedreigde (CGVS p. 10). Uw vrouw echter verklaart dat ze slechts éénmaal bedreigd werd door de politie, namelijk door een inspecteur aan de deur bij jullie thuis (CGVS vrouw p. 6-7). Pas nadat ze hiermee geconfronteerd wordt, verklaart ze dat ze ook éénmaal op straat bedreigd werd. Gevraagd waarom ze het eerst anders zei, verklaart ze 'nu herinner ik het me' (CGVS vrouw p. 7).

Dit is echter een bijzonder povere verklaring waarom ze eerst zei dat ze enkel thuis bedreigingen kreeg van de politie.

Uw vrouw wijt een aantal van de hier opgesomde tegenstrijdigheden aan het feit dat u geheugenproblemen zou hebben. Ook u verwijst naar geheugenproblemen die u zou hebben opgelopen als gevolg van de u toegebrachte slagen (CGVS, p. 7). Er mag echter van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen en deze problemen zou laten attesteren, hetgeen in casu niet het geval is.

De beweringen van uw vrouw en uzelf inzake uw geheugenproblemen kunnen de beoordeling van de hierboven opgenoemde anomalieën bijgevolg geenszins wijzigen.

Ten derde legt u compleet andere verklaringen af bij het Commissariaat-generaal dan op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Zo verklaart u op het CGVS dat u geslagen werd op een betoging op 15 maart 2009 aan het politiekantoor in Tbilisi waarna u meegenomen werd, dat u daarna niet meer deelnam aan politieke manifestaties, dat u eind maart 2009 nogmaals meegenomen en geslagen werd waardoor u in het ziekenhuis belandde en dat de politie bij u thuis langskwam en u bedreigde op straat in de periode maart 2009 tot de zomer 2009 (CGVS p. 5-10).

Op DVZ echter verklaart u dat u op 23 maart 2009 deelnam aan een betoging waarbij u geslagen werd, dat u bedreigingen kreeg van de politie en dat u op 15 juni 2009 nogmaals deelnam aan een demonstratie aan het politiekantoor in Tbilisi waarna u in het ziekenhuis belandde (CGVS-vragenlijst 18.02.2010 p. 2 vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u het zich niet meer herinnert omdat het al drie jaar geleden is (CGVS p. 10).

Aangezien dit cruciale elementen van uw asielrelaas betreft, volstaat dit echter niet ter verschoning van deze frappante tegenstrijdigheden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Ten vierde blijkt ook uw reisroute bijzonder ongeloofwaardig.

Zo verklaart u dat u samen met uw vrouw op 12 december 2009 van Georgië naar Armenië ging. Vanuit Yerevan vlogen jullie naar Minsk (Wit-Rusland) met paspoorten die voor jullie geregeld waren. Welk paspoort dat was of welke naam daarin stond, weet u echter niet. Ook verklaart u op de luchthaven in Yerevan geen persoonlijke identiteitscontrole gehad te hebben.

Vanuit Minsk reden jullie via Polen met een autobus naar België, zonder dat u daarbij persoonlijke controle kreeg aan de Poolse grens (CGVS p. 4).

Deze verklaringen zijn echter ongeloofwaardig om verschillende redenen.

Om te beginnen verklaart uw vrouw dat zij reeds op 9 december 2009 naar Armenië vertrok zonder u en dat u haar daar vervoegde op 12 december 2009. Vanuit Armenië gingen jullie volgens uw vrouw met een auto naar Minsk (en niet met het vliegtuig zoals u beweert) en dan met een autobus naar België (CGVS vrouw p. 3). Uw vrouw wijt jullie uiteenlopende verklaringen over jullie reisweg aan het feit dat uw geheugen niet goed is (zie opmerking hieromtrent boven).

Verder had u op DVZ reeds verklaard dat u van Yerevan naar Kishinov (Oekraïne) (i.e. Chisinau) was gevlogen en van daar naar België was gekomen met een bus (DVZ-verklaring 18.02.2010 vraag 34). Als u hierop gewezen wordt en gezegd wordt dat Chisinau niet in Oekraïne maar in Moldavië ligt, herhaalt u dat u via Minsk kwam en wijt u uw verklaringen op DVZ aan uw medische toestand (zie opmerking hieromtrent boven) (CGVS p. 5).

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat men bij het verlaten van de luchthaven van Zvartnots in Yerevan tweemaal rigoreus en individueel gecontroleerd wordt, zonder enige uitzondering. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u niet zelf uw paspoort toonde bij de identiteitscontrole toen u de luchthaven in Armenië verliet en dat u niet weet onder welke naam en nationaliteit u dat deed.

Zelfs indien na deze vaststellingen nog geloof kan gehecht worden aan uw reisroute – quod non – dient nog gewezen te worden op het volgende.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er bij binnenkomst van de Europese Unie (via de Poolse grens) en meer bepaald de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook niet geloofwaardig dat u geen weet heeft van welke documenten voor u gebruikt werden en is het bovendien weinig aannemelijk dat u geen controle zou gekregen hebben aan de grens. Rekening houdend met de hier vermelde vaststellingen in verband met uw reisroute, ontstaat het vermoeden dat u bewust identiteitsdocumenten en/of mogelijk belangwekkende informatie achterhoudt voor de Belgische asielinstanties over het moment, de wijze waarop en/of de redenen waarom u uit het land vertrokken bent; wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang brengt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, concludeert het Commissariaat-generaal dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw bewering als zou u door de autoriteiten van uw land vervolgd worden omwille van uw politieke activiteiten.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan deze beslissing. Uw huwelijksakte, uw interne Georgische identiteitskaart en de geboorteaktes van u en uw zoon bevatten immers louter persoonsgegevens van u en uw zoon, die hier niet betwist worden.”

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, K.M., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent geboren in Akhmeta (Georgië) en woont in Tbilisi. U bent getrouwd met S.B. (...) (O.V. 6.555.053) met wie u twee minderjarige kinderen heeft: G.B. (...) (O.V. 6.555.053) en A.-M. B. (...).

Uw man is sympathisant van de partij van Nino Burdjanadze. Daardoor heeft hij problemen met de autoriteiten. Hij gaat naar demonstraties en wordt daarbij twee keer geslagen.

De eerste keer merkt u dat als hij gewond thuiskomt. Vanaf dan wordt uw man ook bedreigd. Op straat wordt hij aangesproken door de politie en ze komen zelfs naar uw huis langs. Één keer bedreigt een agent u daarbij zelfs. Ook op straat wordt u éénmaal door de politie aangesproken. Ze dragen u op aan uw man te zeggen dat hij moet doen wat ze willen.

In juni 2009 vertrekt u met uw zoon naar uw geboortedorp Akhmeta waar u zal blijven tot uw vertrek. In december 2009 wordt u door de vader van uw man opgebeld. Die meldt u dat uw man in het ziekenhuis ligt in Tbilisi. U gaat niet meer terug naar Tbilisi maar verlaat Georgië op 9 december 2009. U gaat alleen naar Armenië waar uw man u op 12 december 2009 komt vervoegen. Van Yerevan gaan

jullie met een auto naar Minsk (Wit-Rusland). Daar nemen jullie een autobus naar België waar jullie op 7 januari 2010 aankomen en diezelfde dag asiel aanvragen.

Op 20 november 2010 wordt uw dochter A.-M. (...) in België geboren.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele interne Georgische identiteitskaart en uw originele geboorteakte.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, K.M., luidt als volgt:

“U verklaart tijdens het interview op het Commissariaat-generaal dat u asiel aanvraagt omwille van de problemen van uw man S.B. (...) (O.V. 6.555.053) en dat u zelf in uw land geen problemen kende die losstaan van zijn problemen (CGVS p. 4).

Aangezien in het kader van zijn asielaanvraag door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

“ Bij een eventuele terugkeer naar Georgië vreest u dat de politie u zal slaan, arresteren of zelfs vermoorden omdat u naar politieke demonstraties ging van de partij van N.B. (...) (CGVS p. 5). Na een grondige analyse van uw verklaringen echter blijken daarin een heel aantal tegenstrijdigheden te vinden waardoor het Commissariaat-generaal geen enkel geloof meer kan hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste verklaart u dat u deelnam aan een betoging op 15 maart 2009 voor het politiekantoor van Tbilisi om te protesteren tegen de arrestatie van twee mensen van uw partij. Deze betoging, volgens u georganiseerd door Nino Burdjanadze, zou tweeduizend mensen geteld hebben. U verklaart niet te weten wie die twee personen waren; u denkt bovendien dat het ging om de kinderen van twee partijleden. U verklaart dat die twee personen gearresteerd waren op de dag van de betoging, nl. 15 maart 2009, maar waarom weet u niet. U verklaart dat u die dag slagen kreeg van de politie en een nacht werd vastgehouden en dat uw problemen met de politie vanaf dan begonnen (i.e. een tweede vasthouding eind maart 2009, invallen in uw huis en bedreigingen op straat door de politie). U verklaart na deze demonstratie in maart nooit meer deelgenomen te hebben aan politieke betogingen omdat u bang was (CGVS p. 6-7). Verschillende bronnen, vermeld in de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, maken echter geen enkele melding van dergelijke betoging op 15 maart 2009. Op die dag was er wel een algemene betoging, uitgaande van een aantal niet-gouvernementele en andere publieke organisaties, om te protesteren tegen het regime van president Saakashvili. Later, vanaf eind maart-begin april 2009, begonnen ook de politieke oppositiepartijen met (grootschalige) betogingen tegen het toen heersende regime, die eind mei 2009 uitmondde in een gewelddadig treffen tussen de politie en de betogers. Aan de andere kant maakt de informatie melding van een betoging aan het politiekantoor van Tbilisi om de vrijlating van een aantal opposanten te eisen die kort daarvoor gearresteerd waren (die demonstratie werd hardhandig neergeslagen door de politie), maar die vond plaats op 15 juni 2009. Uw verklaringen komen dus geenszins overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Als u hierop gewezen wordt, blijft u echter bij uw versie van de feiten (CGVS p. 10), waarmee u nog steeds geen verklaring geeft voor deze flagrante ongerijmdheden. Bijgevolg kan geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas. Bovendien kan van u - indien uw problemen werkelijk zouden begonnen zijn door uw deelname aan de betoging naar aanleiding van de arrestatie van twee leden van uw partij (CGVS p. 6) – redelijkerwijs verwacht worden dat u weet wie de personen waren die gearresteerd waren en wat de reden daarvoor was. Hierin slaagt u echter niet.

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op substantiële wijze ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden in uw verklaringen en die van uw vrouw over de door u aangehaalde gebeurtenissen. Zo verklaart u dat u geslagen werd door de politie op de betoging van 15 maart 2009, dat u de volgende morgen thuiskwam en uw vrouw daar terugzag. U verklaart dat u wel uiterlijke fysieke verwondingen had maar dat u niet naar een dokter of ziekenhuis ging; u verklaarde dat u die wonden door niemand liet verzorgen en dat u geen enkele medische hulp nodig had (CGVS p. 8). Uw vrouw daarentegen verklaart dat u op dat moment werd verzorgd door een verpleegster van de polikliniek die bij u thuis kwam toen u een week thuisbleef na uw arrestatie (CGVS vrouw p. 4-5). Hiermee geconfronteerd, blijft zij bij haar versie van de feiten en verklaart ze dat u het zich misschien

niet meer herinnert. Daarnaast verklaart u dat u eind maart 2009 door agenten werd meegenomen en geslagen, dat u weer bij bewustzijn kwam in een ziekenhuis in Tbilisi en dat uw vrouw op dat moment in het ziekenhuis was bij u. U verklaart dat uw vrouw u kwam bezoeken in het ziekenhuis, waar u 10 à 15 dagen bleef (CGVS p. 8-9). Uw vrouw echter verklaart dat u pas in december 2009 geslagen werd en zo in het ziekenhuis in Tbilisi belandde en dat zij u nooit bezocht heeft omdat zij op dat moment reeds bij haar ouders in het dorp Akhmeta was. Ze ging niet naar Tbilisi omdat het te gevaarlijk was (CGVS vrouw p. 5). Dit verschil in verklaringen wijt uw vrouw aan het feit dat uw hoofd niet in orde zou zijn en dat u medicatie neemt (CGVS vrouw p. 5). Ook verklaart u dat u uw vrouw vertelde dat de politie wou dat u hen informeerde over de eventuele aanwezigheid van wapens binnen uw partij; u deed dat nadat u voor het eerst slagen had gekregen (i.e. 15 maart 2009) (CGVS p. 10). Uw vrouw daarentegen verklaart dat de politie van u wou dat u hen informatie over uw partij zou doorgeven maar dat u haar nooit verteld heeft wat voor informatie ze precies wilden (CGVS vrouw p. 6). Met haar verklaring 'hij vertelde me dat als hij niet zou samenwerken met hen, ze hem zouden beschuldigen van het houden van wapens' lijkt ze echter enkel haar eerdere verklaringen te willen goedpraten; hiermee legt ze immers nog steeds geen gelijklopende verklaringen af als u in verband met welke informatie precies de politie van u eiste. Verder verklaart u dat u na de demonstratie van 15 maart 2009 niet meer deelgenomen heeft aan politieke demonstraties omdat u al bang was (CGVS p. 7). Uw vrouw echter verklaart dat u ook nog op 15 juni 2009 aanwezig was op een demonstratie van Nino Burdjanadze (CGVS vrouw p. 5). Hiermee geconfronteerd, blijft zij bij haar versie van de feiten (CGVS vrouw p. 6). Daarnaast verklaart u dat de politie nog 3-4 keer bij u thuis langskwam, maar dat u toen maar één keer zelf thuis aanwezig was, alleen. De politie kwam toen naar uw eigen zeggen niet binnen maar controleerde gewoon of u thuis was of niet (CGVS p. 7 & p. 9). Uw vrouw echter verklaart dat de politie op een bepaald moment bij u thuis binnenviel toen zowel u als zij er waren en dat u met de politie sprak in een kamer waar zij zelf niet bij was; uw vrouw bevond zich op dat moment in een andere kamer (CGVS vrouw p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, schudt uw vrouw enkel van nee zonder daarmee een afdoende uitleg te geven (CGVS vrouw p. 6). Ten slotte verklaart u dat uw vrouw u vertelde dat de politie haar zowel aan de deur thuis als op straat bedreigde (CGVS p. 10). Uw vrouw echter verklaart dat ze slechts éénmaal bedreigd werd door de politie, namelijk door een inspecteur aan de deur bij jullie thuis (CGVS vrouw p. 6-7). Pas nadat ze hiermee geconfronteerd wordt, verklaart ze dat ze ook éénmaal op straat bedreigd werd. Gevraagd waarom ze het eerst anders zei, verklaart ze 'nu herinner ik het me' (CGVS vrouw p. 7). Dit is echter een bijzonder povere verklaring waarom ze eerst zei dat ze enkel thuis bedreigingen kreeg van de politie.

Uw vrouw wijt een aantal van de hier opgesomde tegenstrijdigheden aan het feit dat u geheugenproblemen zou hebben. Ook u verwijst naar geheugenproblemen die u zou hebben opgelopen als gevolg van de u toegebrachte slagen (CGVS, p. 7). Er mag echter van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen en deze problemen zou laten attesteren, hetgeen in casu niet het geval is. De beweringen van uw vrouw en uzelf inzake uw geheugenproblemen kunnen de beoordeling van de hierboven opgenoemde anomalieën bijgevolg geenszins wijzigen.

Ten derde legt u compleet andere verklaringen af bij het Commissariaat-generaal dan op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaart u op het CGVS dat u geslagen werd op een betoging op 15 maart 2009 aan het politiekantoor in Tbilisi waarna u meegenomen werd, dat u daarna niet meer deelnam aan politieke manifestaties, dat u eind maart 2009 nogmaals meegenomen en geslagen werd waardoor u in het ziekenhuis belandde en dat de politie bij u thuis langskwam en u bedreigde op straat in de periode maart 2009 tot de zomer 2009 (CGVS p. 5-10). Op DVZ echter verklaart u dat u op 23 maart 2009 deelnam aan een betoging waarbij u geslagen werd, dat u bedreigingen kreeg van de politie en dat u op 15 juni 2009 nogmaals deelnam aan een demonstratie aan het politiekantoor in Tbilisi waarna u in het ziekenhuis belandde (CGVS-vragenlijst 18.02.2010 p. 2 vraag 3.5). Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u het zich niet meer herinnert omdat het al drie jaar geleden is (CGVS p. 10). Aangezien dit cruciale elementen van uw asielrelaas betreft, volstaat dit echter niet ter verschoning van deze frappante tegenstrijdigheden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Ten vierde blijkt ook uw reisroute bijzonder ongeloofwaardig. Zo verklaart u dat u samen met uw vrouw op 12 december 2009 van Georgië naar Armenië ging. Vanuit Yerevan vlogen jullie naar Minsk (Wit-Rusland) met paspoorten die voor jullie geregeld waren. Welk paspoort dat was of welke naam daarin stond, weet u echter niet. Ook verklaart u op de luchthaven in Yerevan geen persoonlijke identiteitscontrole gehad te hebben. Vanuit Minsk reden jullie via Polen met een autobus naar België, zonder dat u daarbij persoonlijke controle kreeg aan de Poolse grens (CGVS p. 4). Deze verklaringen zijn echter ongeloofwaardig om verschillende redenen. Om te beginnen verklaart uw vrouw dat zij reeds op 9 december 2009 naar Armenië vertrok zonder u en dat u haar daar vervoegde op 12

december 2009. Vanuit Armenië gingen jullie volgens uw vrouw met een auto naar Minsk (en niet met het vliegtuig zoals u beweert) en dan met een autobus naar België (CGVS vrouw p. 3). Uw vrouw wijt jullie uiteenlopende verklaringen over jullie reisweg aan het feit dat uw geheugen niet goed is (zie opmerking hieromtrent boven). Verder had u op DVZ reeds verklaard dat u van Yerevan naar Kishinof (Oekraïne) (i.e. Chisinau) was gevlogen en van daar naar België was gekomen met een bus (DVZ-verklaring 18.02.2010 vraag 34). Als u hierop gewezen wordt en gezegd wordt dat Chisinau niet in Oekraïne maar in Moldavië ligt, herhaalt u dat u via Minsk kwam en wijt u uw verklaringen op DVZ aan uw medische toestand (zie opmerking hieromtrent boven) (CGVS p. 5). Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat men bij het verlaten van de luchthaven van Zvartnots in Yerevan tweemaal rigoreus en individueel gecontroleerd wordt, zonder enige uitzondering. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u niet zelf uw paspoort toonde bij de identiteitscontrole toen u de luchthaven in Armenië verliet en dat u niet weet onder welke naam en nationaliteit u dat deed. Zelfs indien na deze vaststellingen nog geloof kan gehecht worden aan uw reisroute – quod non – dient nog gewezen te worden op het volgende. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er bij binnenkomst van de Europese Unie (via de Poolse grens) en meer bepaald de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u geen weet heeft van welke documenten voor u gebruikt werden en is het bovendien weinig aannemelijk dat u geen controle zou gekregen hebben aan de grens. Rekening houdend met de hier vermelde vaststellingen in verband met uw reisroute, ontstaat het vermoeden dat u bewust identiteitsdocumenten en/of mogelijk belangwekkende informatie achterhoudt voor de Belgische asielinstanties over het moment, de wijze waarop en/of de redenen waarom u uit het land vertrokken bent; wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang brengt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, concludeert het Commissariaat-generaal dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw bewering als zou u door de autoriteiten van uw land vervolgd worden omwille van uw politieke activiteiten. De documenten die u neerlegt veranderen niets aan deze beslissing. Uw huwelijksakte, uw interne Georgische identiteitskaart en de geboorteaktes van u en uw zoon bevatten immers louter persoonsgegevens van u en uw zoon, die hier niet betwist worden. “ Uw interne Georgische identiteitskaart en uw geboorteakte bevatten louter persoonsgegevens, die hier niet betwist worden. Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 6 april 2012 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht.

Verzoekers wijzen erop dat geenszins onderzoek werd verricht naar hun vrees voor vervolging ingeval van terugkeer naar hun land en de mogelijkheid om de bescherming van de Georgische autoriteiten en het Georgische gerecht in te roepen.

Verzoekers stellen dat uit mensenrechtenrapporten voldoende blijkt dat politieke opposanten in Georgië vervolgd worden en dat verzoekers in hun land geenszins kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten, van het gerecht of op een eerlijk proces gezien de ernstige mensenrechtenschendingen en de alomtegenwoordige corruptie.

Verzoekers verwijzen hierbij naar een uittreksel uit het US State Department, Bureau of Democracy, human rights and labor, 2010 Human Rights Report Georgia van 4 augustus 2011, Introduction en ‘Political Prisoners and Detainees’.

Verzoekers verwijzen naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en stellen dat hier in tal van paragrafen het subjectieve element van de vrees van de vluchteling wordt benadrukt. Volgens verzoekers heeft de commissaris-generaal geen rekening gehouden met het subjectieve element van hun vrees voor vervolging.

Verzoekers benadrukken dat ze in casu een reëel risico lopen op “doodstraf of executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”.

Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal heeft nagelaten hun asielmotieven te toetsen aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissingen bijgevolg niet op een afdoende manier gemotiveerd zijn en de zorgvuldigheidsverplichting schenden.

Verzoekers vragen dat van hen de status van vluchteling wordt erkend of hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

In ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal zodat bijkomende onderzoeksmaatregelen kunnen worden bevolen, met name het opnieuw horen van verzoekers en (zie verzoekschrift p. 4) de "*mogelijkheid voor verzoekers om de bescherming in te roepen van de Georgische autoriteiten en om beroep te kunnen [doen] op een rechtvaardige behandeling en proces*".

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, K.M., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, S.B., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is

bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.6. De Raad merkt vooreerst op dat, waar verzoekers verwijzen naar een uittreksel uit het US State Department, Bureau of Democracy, human rights and labor, 2010 Human Rights Report Georgia van 4 augustus 2011, Introduction en 'Political Prisoners and Detainees' -dat ze tevens aan hun verzoekschrift hebben gevoegd- zijnde een algemeen rapport over de algemene situatie in het land van herkomst, dit op zich niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft, een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoekers nog verwijzen naar de de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, merkt de Raad op dat deze proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekers er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten.

2.7. Waar verzoekers stellen dat door de commissaris-generaal geen onderzoek werd verricht naar hun vrees voor vervolging en de onmogelijkheid om de bescherming van de autoriteiten in hun land van herkomst in te roepen, antwoordt de Raad op dat er geen reden is om een ongeloofwaardig asielaanvraag te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951.

De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal terecht heeft besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

De door verzoeker afgelegde verklaringen vertonen immers vooreerst een groot aantal tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden, dewelke grondig uit elkaar zijn gezet in de bestreden beslissingen. De commissaris-generaal stelde tevens vast dat de verklaringen van verzoeker geenszins overeenkomen met de informatie waarover hij beschikt.

Verder stelde de commissaris-generaal tevens een aantal tegenstrijdigheden vast in de verklaringen van de verzoekers onderling.

Voorts merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen correct op dat verzoeker compleet andere verklaringen aflegde op het Commissariaat-generaal dan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ten slotte werd ook de door verzoekers verklaarde reisweg ongeloofwaardig bevonden.

Gezien verzoekers in hun verzoekschrift van 6 april 2012 nalaten om deze vaststellingen te weerleggen of te verklaren, blijven deze staande en wordt de ongeloofwaardigheid hun relaas bevestigd.

Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift enkel tot de stelling dat er geen grondig onderzoek werd verricht naar hun vrees voor vervolging. Aangezien verzoekers bijgevolg de ongeloofwaardigheid niet hebben kunnen weerleggen, is er geen reden om dit ongeloofwaardig relaas te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich voor het overige in hun verzoekschrift beperken tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad benadrukt dat het aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om de motivering in de bestreden beslissingen te weerleggen en te besluiten dat de vrees reëel is. Het begrip 'gegronde vrees' houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

In zoverre verzoekers zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroepen op hetgeen zij hebben aangehaald in het kader van hun asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat verzoekers hun relaas niet aannemelijk hebben gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Waar verzoekers verwijzen naar de 'ernstige mensenrechtenschendingen in Georgië en de alomtegenwoordige corruptie in Georgië' (zie verzoekschrift, p. 2), herhaalt de Raad dat een algemeen rapport over de algemene situatie niet volstaat om aan te tonen dat er wat verzoekers betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Een loutere verwijzing naar de letter van de vreemdelingenwet, met name dat zij 'een reëel risico op ernstige schade lopen [...] in de zin van doodstraf of executie, foltering of onmenselijke of vernederende

behandeling of bestraffing' volstaat evenmin om dit risico, in het concrete geval van verzoekers, aannemelijk te maken.

Verzoekers voeren geen elementen aan die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 17 februari 2012 de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Georgische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE